

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.02.1991, sp. zn. 1 Torz 42/91, ECLI:CZ:NS:1991:1.TORZ.42.1991.1

Číslo: 12/1992

Právní věta: Vzniku nároku na odškodnění podle § 23 zák. č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, nebrání skutečnost, že k dílčímu odškodnění již došlo na základě řízení podle zák.č. 82/1968 Sb. dříve vyplacená částka se do celkové sumy nároků započte.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 21.02.1991

Spisová značka: 1 Torz 42/91

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rehabilitace soudní

Předpisy: 82/1968 Sb. 119/1990 Sb. § 23

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky zamítl stížnost odsouzeného F. K. proti usnesení krajského soudu v Praze z 11. října 1990 sp. zn. Rt 1155/90.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením krajského soudu v Praze bylo deklarováno, že ustanovením § 2 odst. 1 písm. d) zák. č. 119/1990 Sb. byl zrušen rozsudek krajského soudu v Praze z 25. června 1971 sp. zn. Tr 229/68, jímž byl odsouzený F. K. uznán vinným trestným činem podvracení republiky podle § 98 odst. 1 tr. zák. a pokusem trestného činu opuštění republiky podle § 8 odst. 1, § 109 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dva a půl roku a k trestům dalším. Současně byla prohlášena za zrušená i další rozhodnutí v téže trestní věci, která na zrušený rozsudek obsahově navazovala, a to k datu, kdy byla vydána. Podle § 2 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. bylo trestní stíhání odsouzeného F. K. pro shora uvedené trestné činy zastaveno.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený F. K. v zákonné lhůtě stížnost, kterou odůvodnil tím, že z předmětného usnesení nevyplývá, že byl v témže řízení odsouzen rozsudkem krajského soudu v Praze z 24. února 1953 sp. zn. 24 T 8/53 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu v Praze z 22. května 1953 sp. zn. To 28/53 pro trestný čin velezrady podle § 78 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) zák. č. 86/1950 Sb. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu šesti let, k propadnutí celého jmění a ztrátě občanských práv na dobu pěti let. Doba strávená ve vazbě a výkonu trestu odnětí

svobody tak převyšovala výměru trestu stanovenou pozdějším rozsudkem krajského soudu a stěžovatel vyslovil obavy, aby se tato skutečnost nepromítla při vypořádání nároků na odškodnění podle § 23 zák. č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal ve smyslu § 147 odst. 1 tr. ř. všechny výroky napadeného usnesení, jakož i řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, a shledal, že postup krajského soudu v Praze byl z hlediska aplikace zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci správný.

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 119/1990 Sb. byla prohlášena za zrušená všechna pravomocná odsuzující soudní rozhodnutí vyhlášená v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990, týkající se skutků spáchaných po 5. květnu 1945 pro trestné činy (zločiny, přestupky) taxativně v tomto ustanovení vyjmenované. Uvedené rozsudky nebo jejich části jsou zrušeny přímo ze zákona a rozsah tohoto zrušení nemůže být soudem změněn. Stejně tak je soud vázán tím, že může deklarovat zrušení pouze pravomocného odsuzujícího soudního rozhodnutí, tedy jen takového odsuzujícího rozhodnutí, které v době nabytí účinnosti zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci existovalo.

Pokud byl tedy odsouzený ve výkonu trestu odnětí svobody na základě rozsudku krajského soudu, který byl později na základě mimořádného opravného prostředku (stížnost pro porušení zákona, obnova řízení a též řízení podle zákona č. 82/1968 Sb.) zrušen a ve věci bylo vydáno rozhodnutí nové, a jestliže jsou splněny i další podmínky ustanovení § 2 odst. 1 zák. č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci (zejména taxativní uvedení trestného činu, pro který došlo k odsouzení), soud je povinen deklarovat zrušení tohoto nového odsouzení a posléze trestní stíhání podle § 2 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. zastavit.

Odsouzený však tímto postupem není zkrácen na svých právech žádat podle § 23 zák. č. 119/1990 Sb. odškodnění ve formě náhrady za ztrátu na výdělku za každý měsíc skutečného výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody, náhrady škody na zdraví, k níž došlo v souvislosti s vazbou nebo výkonem trestu odnětí svobody, náhrady zaplacených nákladů trestního řízení, nákladů vazby a nákladů výkonu trestu, náhrady zaplaceného peněžitého trestu nebo úhrnu provedených srážek z odměny za práci při výkonu trestu nápravného opatření. Ve smyslu § 33 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci pak vzniku nároku na odškodnění podle § 23 zák. č. 119/1990 Sb. nebrání ani ta skutečnost, že k dílčímu odškodnění již došlo na základě řízení podle zák. č. 82/1968 Sb.; dříve vyplacená částka se do celkové sumy nároků na odškodnění započte.